

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de I. Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

2 ex. (Of.)
Asociațiunea pentru literatura română și
cultura poporului român

Sibiu
Str. Șaguna 8

Sibiu

Abonamentul:

Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe

se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor

un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile

se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

In legătură cu armonizarea salariilor

Guvernul actual urmărind așezarea Statului pe temelii mai drepte, mai sănătoase și mai raționale, a luat în acest sens o serie de măsuri cari sunt de mult așteptate.

În cadrul acestui plan a nădit o comisiune care va studia și rezolva problema ierarhizării funcțiunilor publice și a armonizării salariilor. O lege statornică va fixa și va asigura un loc precis și un salariu corespunzător fiecărei categorii în tabela generală a salariaților, încât nu vor mai putea fi augmentate sau micșorate după bunul plac salariile unei sau altei categorii de slujbași, prin scoaterea ei din locul precis în care se află în ierarhia generală.

Preoțimea are motive speciale să se bucure de anunțarea acestei legi, căci ea a fost supusă în tot timpul de după războiu tratamentului celui mai discreționar în ce privește salarizarea. Cât timp salariile au tot crescut, între 1921 și 1929, preoții li s'au acordat întotdeauna sporurile de scumpete cele mai modeste, iar dela 1930, când începe marea criză financiară, salariul lor a fost supus la patru curbe, pe când al celorlalți slujbași numai la două. E adevărat că guvernul trecut al dlui Tătărescu a înlăturat cele două curbe în plus de pe salariul preoțimii, dar el a rămas cu toate acestea nu numai expus la buna dispoziție și la aprecierile diferiților miniștri de finanțe și de culte ce se perindă, ci și la un nivel extrem de scăzut față de salariile celorlalți funcționari și față de munca ce o prestează preoții și de greutățile cărora trebuie să le facă față.

Dacă o lege de armonizare a salariilor este așteptată cu nerăbdare de preoție, ea n'ar putea fi întâmpinată cu bucurie de cât în cazul că

ar pune capăt situației nedrepte și grele în care a fost ținută această categorie esențială în existența neamului, care este preoțimea. Căci în caz că legea care se anunță ar consfinți și ar definitiva inegalitatea de acum, ea ar crea o situație cu mult mai grea de cât cea de până acum, luând, pentru multă vreme, orice nădejde de zile mai bune din sufletul preoțimii.

Este necesar să se asigure preoțimii posibilitățile unei existențe demne și nestânjenite la tot pasul de noianul grijilor. Numai așa se poate dedica cu trup și suflet misiunii sale care nu este numai a sa, ci este misiunea principală a statului nostru: ridicarea satului, ridicarea poporului sub toate raporturile.

Experiențele de până acum ar trebui să învețe factorii noștri de stat că numai sub egida preotului se poate susține realist, stăruitor, cu autoritate morală, acțiunea de ridicare a satului. Unde e preotul prezent, poporul vede — și vede drept — garanție de seriozitate; preotul cunoaște ca nimeni altul realitatea multiplă și nuanțată a satului, cu pedicile ce stau în calea progresului lui, cu posibilitățile ce le ascunde, cu metodele pe cari imponderabilele suferințe ale satului le admite. Preotul îmbracă ori care acțiune din sat în vraja unei seriozități și importanțe care angajează răspunderea adâncă și tot ce e mai bun în oameni.

Să i se creeze preotului condițiile unei existențe demne și pentru a se susține prestigiul lui în fața poporului, căci dacă scade prestigiul preotului, scade însași puterea credinței și a moralității. De ce să nu fie salarizat preotul la același nivel ca agromomul, sau medicul sau oricare alt

slujbaș cu studii universitare așezat în mediul rural? Munca lui nu e mai puțină și nici mai de disprețuit. Veniturile dela epitrahil sunt în cele mai multe părți ale țării inexistente, ba în timpurile actuale amenință cu dispariția aproape pretutindeni. Iar situația morală a preotului este de așa natură că el trebuie să ajute în mod special pe nenorociți, să fie mai dărnice cu orfanii și cu cei săraci. Apoi dacă un alt slujbaș își pretinde diurna sa, lucrul pare cât se poate de firesc, dar preotul când aduce aminte de ceea ce-i compete, e taxat de lacom, face figură rea, căci dela preot poporul așteaptă o desăvârșită desinteresare de cele materiale. Și faptul acesta face pe atâția preoți să se jeneze de-a mai aminti de răsplata muncii lor, deși lipsurile materiale ale familiei fac să le sângereze dureros sufletul. Decăteori nu trebuie preotul să dea dela el, în cazuri de mizerie, sau spre procurarea celor necesare în biserică, la slujbe? Câte renunțări, câte sacrificii dureroase nu se consumă în sufletul lor, zi de zi, de cari nici măcar nu pot vorbi, căci nu e frumos pentru un preot să se laude cu ceea ce face el?

Vor fi fiind și preoți cari au venituri parohiale bune, dar sunt extrem de puțini. Atât de puțini, încât pot fi considerați excepții. Și pentru câteva excepții nu pot fi judecați și bănuți și lăsați în suferință marea majoritate, căci fiecare categorie de slujbași își are excepțiile ei.

Neamul nostru dela preoți numai a câștigat. La noi nu se poate vorbi de o preoție care s'ar fi îmbogățit pe seama poporului. Preoțimea română a fost totdeauna săracă; o categorie de mucenici și de apostoli, care a dat tot neamului ei, neavând în schimb decât suferință și lipsuri. Nici azi ea nu răvnește după bogății și după situații privilegiate dela înălțimea cărora să sfideze sărăcia poporului. Ea cere numai strictul necesar pentru susținerea familiilor lor, ea

cere numai să nu fie disprețuită printr-o așezare într-o situație mult inferioară celorlalți slujbași ai neamului. Ea cere să fie tratată ca toți; nu mai bine, dar nici mai rău.

D. STĂNILOAE

P. S. Episcop Andrei al Aradului a renunțat, din motive de sănătate, la administrarea Episcopiei Timișoarei. I. P. S. Mitropolit Nicolae, apreciind aceste motive, a desărcinat pe P. S. Episcop Andrei de încredințarea de locțiitor al Episcopiei Timișoarei, exprimându-i vii mulțumiri pentru activitatea și interesul depuse până acum întru organizarea acestei Eparhii. Actele, în legătură cu viitoarea Episcopie, au fost predate P. S. Sale episcopului Nicolae al Orăzii, designat ca locțiitor de Episcop al Eparhiei Timișoarei.

Părintești îndemnuri și povești. — P. S. Sa episcopul Nicolae al Clujului adresează clerului și poporului eparhiei o scrisoare pastorală cu prilejul Săturii Post al Paștilor.

P. S. Sa cere cucernicilor preoți să se convingă personal, — în scopul îngrijirii celor concentrați, — unde este lipsa de ajutor, pentru a-l putea duce mai curând acolo unde este așteptat.

Alături de această îngrijire, fiecare bun eparhial are să dea dovadă, prin exemplul propriu, de ascultare a hotărârilor luate de ceice sânt la conducerea treburilor obștești. În deosebi se va căuta să nu slăbească nici o clipă grija pentru liniștea sufletească a obștei, în fața eventualelor svonuri, menite să răspândească neîncredere în cei ce conduc statul nostru, svonuri care ar putea despărți suflete pe oameni. (Atențiune deosebită la mișcările sectare).

Începându-se lucrările agricole de primăvară, va trebui, — spune Arhiereul dela Cluj, — să lucrăm îndoit de mult, pentru a răspunde vitregiei timpului.

Sântem în sf. Post al Paștilor, — încheie scrisoarea pastorală, — adăpați-vă sufletul cu rugăciune, hrăniți-l cu ascultare de Dumnezeu, care ne va ajuta să trecem peste grelele încercări ale vremii.

* FOIȘOARA *

Pasiunea sfântului evangelist Ioan

Iohann Sebastian Bach, (1685—1750)

„Bach este cuvântul lui Iisus făcut muzică”. D. Cuclin: Estetica muzicală, pag. 452.

Plăsmuirea sonoră de înaltă spiritualitate a celui mai auster dintre creatorii de geniu în domeniul muzical, este expresiunea profundă și puternică a sentimentului religios sădit în om. Audierea unor astfel de opere nu este numai un prilej de cunoașterea muzicii ca artă, ci și un mijloc duhovnicesc de pregătire a sufletului spre meditație, spre trăirea intensă a anumitor stări psihologice religioase. Pentru că să ajungem la bucuria Invierii Domnului, trebuie să fim pregătiți a trece cu El prin Pa-

timile Lui. Aceasta este problema teologică a „passiunii”. Ea înseamnă o narațiune evanghelică asupra suferințelor Mântuitorului, expuse de un evangelist, până la supliciu, martiriu. Cel care a interpretat prin o nouă cale — a muzicii — acest lucru, a fost I. S. Bach. El a compus „passiuni” după sfântul evangelist Matei, Marcu (mai puțin cunoscută la noi nefiind executată niciodată) și Ioan. Din punct de vedere muzical „passiunea” se încadrează în forma muzicală numită *oratoriu* în care se sintetizează două concepții: vocală și instrumentală (opera și simfonia de mai târziu) subliniate de un text cu conținut religios. El a devenit terenul ideal de dezvoltare a formelor lirice, corale și simfonice. În „passiunea” sf. Ioan, Bach expune cap. 18 și 19 din evanghelia celui mai tânăr și mai iubit ucenic al Mântuitorului, prin vocea de tenor — evangelistul — care recită vers cu vers. Expunerea aceasta a evangelistului, susținută de orchestră sau orgă, este întreruptă de glasul blând și senin de

bariton al Mântuitorului, sau de vocea plină de falsitate a lui Iuda, de neîncredere a lui Petru, de mult rafinament a lui Pilat, sau de tumultul plin de sublinieri al poporului — corul — ca determinant față de soveliile și frica de răspundere a lui Pilat. Narațiunea momentelor și faptelor prin care trece Mântuitorul spre supliciu, este *recitativă* și este cântată de evangelistul — tenor, care are rol ponderant în această „passiune”. Ce impresionant moment muzical când Iisus cântă aria în care expune lui Pilat că: „Împărăția mea nu este din lumea aceasta...” (Ioan Cap. 18 v. 36) sau când îl întreabă Pilat: „Ce este adevărul?...” (Ioan C. 18 v. 37—38). Vocea Mântuitorului calmă, încrezătoare, senină, face să cadă peste sufletele tuturor și-acum, ca odinioară în predica de pe munte, liniște, aceeași încredere în puterea Lui dumnezeiască, în împărăția nouă pe care-o aducea pe pământ. Dacă vocea lui Petru, Iuda sau Pilat se aude mai rar, în ansamblul acestor personaje și fapte, apoi corul, care

reprezintă poporul evreu, are dese intervenții sub forma *replilor*, repezi și imperioase, sau a *coralelor*, pentru momentele mai liniștite unde lirismul accentuat dă prilej de aprofundare a gândurilor. Sunetele cu durate mari clădite pe baze armonice își găsesc aici des întrebuintare.

În schimb momentele de ură, nemulțumire asupra persoanei Mântuitorului din partea poporului, sunt expuse fugat sau în *Fugă* propriu zisă. Sunt două elemente — armonie, contrapunct — pe cari Bach își clădește aproape toate compozițiunile de proporții mari — alături de soliști — personaje — cor — poporul — mai găsim în compoziția acestor „passiuni” și *orchestra*, ca mijloc prin care se pot comenta anumite stări sufletești și se leagă organic întreaga concepție muzicală, a unei astfel de lucrări, prin mijloace tehnice ca: teme, idei, melodii, ritmuri. Orga este instrumentul nelipsit care scandează recitativele sau amplifică temele prin puterea nebanuită a registrelor și a intensității sunetelor.

Duhovnicul și tineretul

— Elementul eroic în taina mărturisirii —

(Sfârșit)

Dar piedeca de căpetenie pentru tână, și cred că pentru orice om, este rușinea de-a mărturisi păcatul, ca nu cumva prin aceasta să se deprecieze.

«Cea mai mare piedecă împotriva mărturisirii adevărate este amorul propriu al flecăruia», răspunde unul din subiecți.

Concluzia acestor o sută de răspunsuri este că sufletul tineretului caută în această taină un element pozitiv, nu numai negativ, simte lipsa unui element eroic, deși trei din momentele principale ale mărturisirii implică un element eroic: Mărturisirea proprie a păcatelor, tără să întrebe duhovnicul, căința și hotărârea de îndreptare.

Cea mai grea piedecă împotriva unei mărturisiri depline din partea unui tână e rușinea de-a mărturisi păcatul.

Cum va reuși duhovnicul să treacă acest obstacol, adesea tănuit?

Mai întâi va trebui să arătăm tână-rului «că este într'adevăr rușine care aduce păcat, și este rușine care aduce mărire și har» precum zice Iisus, fiul lui Sirah, (4, 23).

Metodul cel mai bun împotriva acestei rușini nu este muștrarea, ci apelul la un alt simțământ puternic în sufletul lui, simțământul de-a spune adevărul. Adevărul nu trebuie spus numai despre lucrurile din afară ci și despre noi înșine.

Mărturisirea păcatelor nu e decât recunoașterea adevărului despre noi înșine în fața lui Dumnezeu.

Iată cum îndemna sfântul Ioan Gură de Aur pe creștinii din timpul său să treacă peste acest impas: «Sânt două lucruri: păcatul și pocăința; păcatul e rana, pocăința e leacul. Dar păcatul e împreună cu rușinea, iar pocăința aduce încredere și curaj. Este rană și leac, păcat și pocăință; în rană e puroi, în leac e curățarea de puroi; în păcat ocară, în păcat răs, în pocăință încredere, în pocăință libertate, în pocăință curățire de păcat. Ia seama cu luare aminte. După păcat urmează rușinea, după pocăință încrederea... „Satana a schimbat rândula asta și a dat păcatului încrederea, iar pocăinței rușinea», (Omilia 8, 2, trad. rom. de St. Bezdechi pg. 88).

Tânărul trebuie adus până în stadiu de a-și mărturisi el singur păcatul. Am

impresia că o mărturisire prin întrebări numai, la care să urmeze un «da» sau «nu», aproape constrâns, e o mărturisire nedeplină. Iată cum au cerut subiecții anchetați să se mărturisească. Cinci zeci și opt de inși au cerut să fie lăsați să-și mărturisească ei păcatele, căci atunci cred că are mai multă valoare. «Doresc să spun eu totul, pentru că numai eu îmi știu păcatele», spune un subiect. Cei mai mulți doresc deci să-și mărturisească singuri păcatul, și așa este mai bine. Autoacuzarea e cel dintâi act eroic în mărturisire. Ea echivalează cu smulgera păcatului din suflet, pe când interogația e numai rețezarea lui. Va trebui să lămurim pe tână înainte de mărturisire că Iisus a fost martorul invizibil al tuturor faptelor noastre, și că noi trebuie să-i citim din cartea vieții păcatele noastre. În timpul mărturisirii trebuie să căutăm să creiem o predispoziție sufletească potrivită conlucrării cu harul.

Hotărât nu putem fixa o singură metodă la mărturisire. Sufletul omenesc când se apropie de această taină, nu poate fi cuprins ca litera în tipar. Unul vine cald, hotărât să spună totul, sincer căit, altul îndoit în suflet, iar al treilea indiferent. Măstria duhovnicului stă aici să prindă fiecare stare specială de suflet. Cald și avântat cu cel asemenea, sigur și tare ca diamantul în credința lui cu cel sceptic, bun, blând și iertător cu toți.

E interesant răspunsul unui adolescent la întrebarea: Cum ai dorî să te mărturisești, prin întrebări sau să spui singur?

«Câteodată aș dorî să-mi spun eu sigur păcatul, și am impresia că oricâte întrebări mi s'ar pune, nu l'ar putea alunga din suflet, ca mărturia mea. Altădată mă simt tare încurcat și nu pot mărturisi nimic; nu-mi dau seama de trecutul meu; atunci aș vrea să mă întreb duhovnicul».

Al doilea moment însemnat prin care trece sufletul în taina mărturisirii, e căința sau părerea de rău pentru păcatul săvârșit. Cum vede tânăru această stare sufletească? La întrebarea din anchetă: «Ți-a părut rău de păcatele făcute?», toți au răspuns «da», «însă aceasta a durat până am rostit cuvântul», scrie unul. «Parcă aș fi aruncat o piatră din bu-

zunar, atât am simțit din căință», e răspunsul altuia.

Rezultă de aici că din punct de vedere psihologic nu e de ajuns întreba-re: «Ți-a părut rău de păcatele făcute?», la care penitentul răspunde constrâns «da». Acest «da» nu angajează deloc voința. Cu acest soi de căință «rupem numai vârfurile și tulpinele păcatelor însă nu smulgem rădăcina», zice un mare duhovnic, (Pr. Il. V. Felea: «Pocăința», pag. 392).

Căința este ca o «demonstrație concretă a reîntronării lui Dumnezeu în locul uzurpat de om în propria lui inimă», (Pr. P. Vintilescu o. c. pg. 102). Această stare sufletească trebuie cât mai adâncită. Ea e răvașul care rămâne în inimă pe urma păcatului. Și acest răvaș trebuie săpat adânc, altfel se șterge îndată. Ea trebuie să fie cât mai profundă. Dacă se poate până la lacrimi. În acest moment din mărturisire se întâlnește taina cu ceea ce numim convertire. Prefața convertirii sânt cuvintele: «Doamne greșit-am la cer și înaintea Ta». Această căință nu e o slăbiciune, cum greșit cred mulți tineri. Ea e ca și smerenia isvor de afirmare al omului. Căința e temelia hotărârii de îndreptare. Cu cât temelia e mai adâncă, cu atât hotărârea îndreptării e mai neînvinșă de vântul ispitelor. Precum pomul cu rădăcini mai adânci e mai rezistent, tot astfel sufletul care se ridică din temelia căinții.

«Diavolul», zice Sf. Ioan Gură de Aur «face două rele deodată asupra omului: îl împinge spre păcat, și nu-l lasă să se pocăiască cu adevărat», (Omilia 8, trad. Bezdechi, pg. 89).

Pentru a trezi o adevărată căință se pot întrebuița două metode: Metoda negativă, adică arătarea retelei ce decurg din practicarea păcatului, pe cari tânăru le simte îndată și provocarea scârbei față de el. Tânăru trebuie convins că păcatul aduce un bun aparent și iluzoriu.

Dar fiecare mărturisire va fi nu numai o părere de rău după un cer urât ci, odată cu despărțirea de el, și prezentarea unui cer nou și pământ nou.

Și cu aceasta ajungem la al treilea moment psihologic în taina mărturisirii în care elementul eroic e de-o covârșitoare însemnatate. E vorba de hotărârea de îndreptare.

Până acum voința în mărturisire avea un senz negativ, despărțirea curajoasă de păcat și părădrea lui, în actul ultim ea are un semn pozitiv: îndrumarea spre drumul virtuții.

Prin această hotărâre mărturisirea nu este numai sfârșit unei anarhii interioare, ci și începutul unui drum nou, o renaștere de entuziasm, (Il. V. Felea, o. c. pg. 303).

În acest moment duhovnicul trebuie să apară ca un transfigurat, să strângă toate impulsurile bune ale tânăru și să le îndrume pe calea de lumină a virtuții.

Din această hotărâre să plece tânăru pe drumul afirmării și al demnității lui, iar duhovnicul se va sili să deștepte entuziasm în inima lui și să-i trezească dorința pentru înfăptuirea binelui, (P. Vintilescu, o. c. pg. 178).

Sub patrafir și în fața icoanei sfaturile preotului capătă putere de poruncă sfântă pentru sufletul tânăru. Principal el trebuie să arate că harul nu distruge, nu răpește libertatea, ci o înalță. Ceea ce e ozonul pentru plămânul bolnav, aceea e harul pentru suflet.

Actul mărturisirii trebuie să angajeze toate facultățile sufletului, să impace min-tea cu inima, și din acest echilibru să pornească întărirea și îndrumarea voinții: «Voința are de zece ori valoare mai multă decât știința», zicea Foerster. De aceea acțiunea duhovnicului trebuie îndreptată în deosebi spre ea, în mijlocul tineretului.

Iar toată lucrarea lui duhovnicească în mărturisire trebuie să fie cât mai atentă.

Două valori mari stau în mâna duhovnicului, sufletul omenesc, mai de preț decât întreaga lume, și harul divin. Legitimația duhovnicului este una singură: De-a umplea candela sufletului omenesc de puterea harului.

Pr. Vasile Coman

Nr. 3819/1940

AVIZ

Prefectura județului Sibiu ne avizează că s'a înființat o cooperativă Agricolă în județ cu numele „Sibiul” pentru aprovizionarea agricultorilor cu obiectele necesare gospodăriei și valorificarea produselor agricole.

Sprrijinirea și încurajarea acestei cooperative servește spre binele țărănimii noastre. Onor. preoțime e îndemnată să explice poporenilor scopul și utilitatea acestei acțiuni.

Sibiu, la 4 Aprilie 1940.

Consiliul Arhiepiscopesc

Cine ascultă o astfel de creație muzicală cu un text atât de profund și netrecător, își poate da seama de puterea nebănuită ce posedă acest geniu al sune-telor care a făcut din muzică un sistem constructiv: armonic-contrapunctic care să demonstreze realitatea și adevărul noului aspect: omul-artă și artă-Dumnezeu. Muzica, agent divin care acționează conștient asupra omenirii; undă sonoră unde Dumnezeu a aruncat flacăra sfântă a Duhului Său... Geometrice acordări cari ne transpun în față pe Mântuitorul, ne ridică pe plan de ordin supranatural sugerându-ne fericirea paradisului pierdut!

Bach este creatorul unei muzici logice, gândite, dar cu mult duh psihologic. Această psihologie dă muzicii lui multă mișcare — în creșteri și descreșteri vitale — multă variațiune contradictorie, de expansiuni și de presiuni: creațiune, moarte, înținerie, lumină; cer, pământ; înținerie, bucurie. Iată atâtea elemente în antagonism și alternanță, proporționate și gradate, apoi totalizate creind un farmec și o neînvinșă putere cuceritoare asupra sufletului omenesc.

Cunoscător și sintetizator muzical al timpului, a creat cel mai sublim moment muzical al credinței. A păstrat în muzică sensul religios al vieții. El nu este altceva decât «vârful piramidei» multor generații de muzicanți cu același nume (de peste 100 persoane) cari s'au animat de același ideal: arta în serviciul credinței. El este nervul contrapunctului în polifonia vocală

și instrumentală unde-și arată prodigios meșteșugul exploatând toate virtualitățile unei teme, înfățișând-o în multiple aspecte și înțelesuri muzicale. În această muzică și în belșugul mijloacelor lui tehnice în-egalabile, sunt toți germenii viitorului. «El e întors cu fața spre viitor, cu alta spre trecut absorbând cu geniul lui tot prezentul», (Em. Ciomac: Poezii armoniei, p. 18).

Muzica lui Bach privită prin prisma morfologiei cultural-artistice, reprezintă un tot organic care cuprinde elemente stilistice germane, italiene, franceze și engleze. El constituie deci o sinteză artistică pentru trecut și un punct crucial pentru muzica viitorului.

Lipsită de orice sensualitate și erotism, muzica lui Bach dă prilej sufletului de-a se desprinde de contingențele materiale tre-zind în el dorul către pacea eternă și ordinea divină. «Muzica lui Bach poartă în ea înaltele simboluri ale împăcării vieții cu moartea, moarte urmată iminent de viață nouă», (op. cit. pg. 23).

Deaceia, cadrul cel mai potrivit de-a asculta muzica lui este biserica, catedrala. Obiceiul apusean de-a pregăti audierea acestor „concerte spirituale” (passiuni) în postul mare, este cel mai potrivit. Arta pusă în slujba Bisericii! Arta mijloc de cunoaștere și respectare a principiilor de morală și credință! Arta, sinteză care transformă sufletul omenirii! Căci muzica începe acolo unde cuvântul sfârșește. Ceea ce dă însă un avânt și un sens profund «cuvântului» în concepția muzicii bachlene,

fără de care nu poate fi concepută, este Fuga.

Fuga este o compozițiune pe o idee muzicală — luată ca personalitate — care cuprinde în sine posibilitatea de dezvoltare melodică și ritmică pe un fond armonic — contrapunctic păstrându-și până la epuizare caracterul ei psihologic în cel mai concentrat spirit. Regulile după cari se compune și conduce o „fugă”, sunt un adevărat poem de înțelepciune și logică. Raportându-o la celelalte forme muzicale, ea reprezintă maximul grad de dinamism vital. Ea este element central în pasiune (alături de „coral”), cu ajutorul căreia Bach își amplifică ideea muzicală și al cărei creator este. Atât omul de artă, cât și intelectualul ca auditor, își dă seama că ea constituie piatra de încercare a unui compozitor autentic și este maximul grad de concentrare și sintetizare a dezvoltării muzicale și a textului.

Din această scurtă analiză a elementelor teologice și muzicale ale pasiunii, se poate vedea că astfel de audițiuni muzicale constituiesc adevărate perle de meditație teologică sub această formă sonoră, prilejuri de lepădare a „griiei lumești” și un indemn de transformare sufletească spre o viață nouă... Ele nu sunt totuși o muzică de cult propriu zis, cum este cântarea bisericească în cadrul slujbelor ortodoxe. Ci sunt numai compoziții muzicale de inspirație religioasă, arătând ce influențe bine-făcătoare a exercitat creștinismul asupra creațiunilor omenești pe tărâmul muzical.

Prof. P. Gherman

Cătră elevii mei

— Sfaturi pastorale —

(9) De protopopul Gh. Maior

II. Personalitatea preotului

A) Preoția și cel chemat pentru ea

1. Preoția e misiune. Misiunea o dă Dumnezeu. Rolul voinții celui ce dorește a fi preot.

V'am arătat ce comoară de convingeri vii și permanent active trebuie să poarte în suflet despre religie în general și despre ortodoxie în special, celce voește să intre în slujba Bisericii noastre. M'am străduit să vă evidențiez din ce sub-straturi sufletești are să țâșnească aproape dela sine întreaga atitudine de viață și pastorală a preotului nostru. Azi pot adăoga, că tot ce am spus nu ajunge să aibă valoare reală practică, decât dacă din ideile împărtășite până acum, prin îndelungă cugetare și meditare proprie veți face, ca ele să nu mai fie ale mele, ci ale voastre, produsul muncii voastre, rezultatul și rodul frământării sufletului vostru. Până când le socotiți ale mele, — pentru pastorație, nu au valoarea pe care le-o atribui. Rămân păreri și nu convingeri, și părerile nu pot da tenacitate și perseverență; cel mult un oarecare polei. Hotărât, nu e muncă ușoară, dar nici de nebiruit. Mai ales, că ție, viitor preot, îți stă într'ajutor și Cel de sus!

Adunare eparhială. Duminecă la amiază s'a deschis, în catedrala ortodoxă a Caransebeșului, sesiunea anului 1940 a Adunării eparhiale, sub președinția P. S. Sale episcopului Vasile al Caransebeșului.

După Sf. Liturghie arhierescă și chemarea Duhului Sfânt, s'a săvârșit parastas pentru mecenajii și binefăcătorii eparhiei.

P. S. Sa episcopul Vasile declară deschisă sesiunea actuală prin o cuvântare, în care, arătând situația generală a eparhiei, constată că sufletul poporului nostru dreptcredincios se cucereste învățături creștine a Mântuitorului Iisus Hristos, astăzi mai mult ca ori când, credincioșii se dovedesc tot mai în adins pătrunși de sentimentul solidarității naționale și al iubirii de aproapele. P. S. Sa aduce omagii Suveranului și expune tot odată importanța ce o prezintă noua episcopie bănățeană a Timișoarei.

În ședințele următoare: s'au verificat alegerile membrilor adunării, s'a făcut alegerea noului Consiliu eparhial, a delegaților în congresul național bisericesc ș. a.

Asociația Clerului ortodox român, „A. Șaguna”
SECȚIA SIBIU

Anunț

Pentru Căminul preofesc dela Bazna se caută:

1. Un administrator (bărbat sau femeie) pe timpul dela 15 Maiu până la 15 Septembrie 1940, cu remunerație de 2000 lei lunar, locuință și întreținere sau echivalentul ei — 1500 lei lunar. Acesta va avea să supravegheze bunul mers al căminului, curățenia, serviciul etc. și să poarte socoteala de camere și oaspeți.

2. O bucătăreasă pe timpul dela 1 Iulie până la 31 August 1940, cu plată lunară de 2000 lei, locuință și întreținere.

Ceice doresc să ocupe aceste posturi își vor înainta cererile, însoțite de acte și certificate până la 1 Maiu a. c. pe adresa P. C. Sale protopop Em. Cioran, consilier mitropolitan, Sibiu.

Cucericii preoți sunt rugați a atrage atențiunea celor interesați asupra acestui anunț și a ne recomanda persoane potrivite pentru aceste posturi, la cari vor fi preferate preotezele văduve.

Sibiu 19 Martie 1940.

Comitetul Asociației Clerului
Secția Sibiu

De-ale sectelor

Precum focul acoperit de cenușă nu-i stins, tot așiderea și cu sectele.

În călătorii, în șezători, la lucru, pretutindeni sectarii spun mereu că: „Așa zice Domnul”, „Așa era Domnul”... ca și când ei ar fi aleșii Lui.

Predilecția lor e ponegrirea preoțimii, Pe cel nemulțumit cu preotul său, — îl îndeamnă să-și caute mântuirea în cărțile lor.

Ministrul educației naționale a dat dispoziții tuturor școlilor primare că elevii aparținând sectelor recunoscute de stat, să nu mai fie notați la religie de către preot, pe baza unei adevărinite că au fost catehizați „în familie”.

Mă întreb: ce teologie va fi învățat acel sectar? Ce pedagogie și ce cateheză? Ce garanție avem că stimabilul sectar propagă o morală conformă cu interesele statului?

Sub motiv de catehizarea copiilor „în familie”, ei vor propovedi neîmpedecați răstăcirea lor.

Ce mijloace avem acum în apărarea noastră?

Un mijloc bun, poate chiar cel mai bun, e activitatea tot mai întinsă a „Oștii Domnului”.

Se impune apoi cu necesitate tălmăcirea Evangheliei Domnului. La sfârșitul liturghiei, la vecernie, să se citească un capitol sau două din Sf. Scriptură și să se explice învățăturile bisericii pe înțelesul ascultătorilor.

Într'un program variat, ținut în școală sau în casa culturală, să se lămurească mereu credința noastră; un citat din Sf. Scriptură, o întâmplare cu tâlc biblic, pot înfrunta cu succes explicările sectarului.

Faima de păstor cu frica lui Dumnezeu face ca vorba și fapta preotului să răsune în conștiința oamenilor.

La săvârșirea sfintelor taine ca și a ierurgiilor, la botez, ca și la înmormântare să se aibe în vedere aprofundarea credinței, spre a ajunge fiecare un apologet luminat și știind cum să combată erezia fanaticilor și împlinind, cu timp și fără timp, porunca Domnului care ne cere să propoveduim Evanghelia la toată zidirea.

Pr. V. D. Ogradă

C. preoți să stea
în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Și tu tinere, oricare ai fi, trebuie să faci această muncă, fiindcă tu vrei să conduci și ești dator să conduci. Tu trebuie să te cunoști ce ești, să te fi pus la anumite probe, să cunoști terenul pe care ai să te învârti și să operezi, și puterile ce-ți stau la îndemână și să ști ce ai să faci și de ce să faci așa și nu altfel. Conducătorul totdeauna trebuie să fie o personalitate. În cazul nostru: o personalitate creștină de primul rang.

Iată de ce cred, că e bine să ne ocupăm și de personalitatea preotului și de câteva probleme legate de ea. Suntem datori să ne câștigăm o justă concepție despre preoție, ca să știm ce se așteaptă și ce trebuie să fim, să ispitim, cum trebuie să răspundă la câteva întrebări impuse de viața de aici și cum ar trebui să-și pregătească intrarea în largul sbuciumat al mării vieții publice, bisericești și laice. E vorba deci de un examen al conștiinței în raport cu postulatele Bisericii și ale vieții și de o pregătire sufletească premergătoare „cruciadei” pentru cucerirea sufletelor pe seama împărăției lui Dumnezeu.

Și cuvintele mele de azi și din câteva duminici și sărbători viitoare aceasta o ținesc; să vă stea într'ajutor la lucrul, de care am amintit.

Cum trebuie să privim preoția, de vrem „cer nou și pământ nou”, cum zice sfântul apostol Petru?

Val ce neputincios e cuvântul! Ce

slabe puterile mele! Ce mic sufletul meu pentru așa problemă mare! Nu mă judecați, fiili mei, de nu voi putea să vă descriu măreția preoției în toate splendorile ei, în toată măreția ei, cu toate obligamentele și cu toată răspunderea ei! Neîntâlnind meșter a zugrăvi lucrurile cerești, priviți cu ochii strămoșilor noștri, icoana slabă, ce v'o pot prezenta, cu ochii cari căutau cu evlavie la schimonositele icoane ale lui Iisus făcute de mână nedibace însă cu inimă caldă de creștin. Icoanele slabe de atunci aveau darul să plece genunchii și să facă inima norodului să se închine. Așa și voi, nu judecați neputința mea de a vă prezenta în culori vii și atrăgătoare, aranjate după toate regulile artei, ci să vă plecați și să vedeți ceea ce inima a simțit, creșterea a voit, dar mâna n'a putut executa. Duhul sfânt să desăvârșească lucrul meu de acum!

Orice există pe lumea aceasta se poate privi în diferite chipuri. Așa și preoția. O poți privi cu un ochi comun și nepăsător, sau de mercenar, de „năimț”, și în toată amploarea ei. Dela ce distanță o privești, dela unghiul sub care o privești și dela prisma prin care lași să-ți treacă icoana în sufletul tău, atârna în cea mai mare măsură atenția, râvna, prețuirea ce i-o acorzi, cât suflet îi poți închina, câtă bucurie poți agonisi sufletului tău și cât folos real vei aduce mântuirii oamenilor și instituției pe care urmează să o servești. Căci nu e tot una să o fei

Subscriind bonuri de înzestrare a armatei, subscriem pentru fară și pentru fiecare dintre noi. Fără liniște la hotare nu putem avea liniștea avutului și a muncii noastre. Să dăm cât mai mult ostirii, căci pentru noi dăm.

Bibliografie

Arhim. Antim Nica: *Rugăciunea lui Iisus. Incercare critică asupra misticei isihaste.* Revista: Biserica Ortodoxă Română, an LVII, Nr. 9—10, pag. 551—568.

Articolul de față, publicat în revista Biserica Ortodoxă Română, este închinat unui element de bază al misticei ortodoxe: rugăciunea.

Cuprinsul e următorul:

După ce în partea introductivă autorul semnalează actualitatea rugăciunii, originea ei, precum și lipsa unei cuprinzătoare expunerii, în cap. I strălucește a lămurii noțiunea acestei rugăciuni scurte, care constă în cuvintele: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluește-mă pe mine păcătosul”. În plus, distinge trei faze în acțiunea rugăciunii: orală, mintală și cordială, pe cari le și analizează.

În faza orală, cel ce se roagă, rostește prin repetare continuă cuvintele de mai sus, căutând să le pătrundă semnificația. Acum grația divină asistă doar puterile proprii ale omului cari se încearcă în lupta cu patimile. E starea purgativă.

În faza mintală, cuvintele se rostesc mintal. Totul este concentrat într-o conștiințioasă atenție spre divinitate. Atmosfera de liniște începe să se sălășluiască în suflet căci acum, în luptă, omul este sprijinit de darul Sf. Duh. E faza în care ne mai fiind stăpânit de simțuri se dăruiește lui Dumnezeu. E starea iluminată.

În sfârșit faza cordială, când mintea se supune cu totul inimii, iar Sf. Duh e singurul care lucrează. Misticul trăiește acum în un raport de uniune cu Hristos; un moment de contopire a transcendentului cu imanențul. Rugăciunea-i pură și-i scaldată în contemplație. E starea unitivă.

În continuare se vorbește despre efectele harice ale Rugăciunii lui Iisus.

Nici nu mai rămâne îndoială că ea transformă. Roadele ei sunt roadele Duhului Sfânt (dragostea, pacea etc.). Misticul se înzestrează cu o inteligență luminată și c'o îndrăzneală față de Dumnezeu, căci trăiește de acum asemenea divinității. Mai mult, „trăiește un sentiment de înfră-

drept o carieră oarecare, un mijloc de trai, sau să o consideri drept lucrul pe care ți l-a rânduit ție Dumnezeu și pe care te simți dator fără putință de împotrivire să-l împlinești chiar cu prețul scump al vieții tale de aici.

Eu nu pot privi preoția decât drept o misiune, o chemare a vieții noastre și încă cea mai aleasă și mai înaltă între toate chemările de pe lume, creștetul triunghiului înțelepciunii omenești și vârful piramidei științei noastre. Ea e talentul, ce ni s'a dat unora să-l mânuim cu pricepere, cu toată grija și cu toată râvna, și cu ajutorul lui să facem să sporească comorile împărăției lui Dumnezeu, gândindu-ne pururea la ziua cea mare a socotelii. Nu pentru noi avem să ne folosim de el, ci pentru Domnul! Nu în cer, ci pe pământ! Nu să strici, ci să zidim și să înoinăm lutul! Ai să înduri năduful zilei și blăstămul pământului, ca să faci via Domnului capabilă să aducă rod! Ți se va părea adeseori, că singur te-a lăsat pe lume să slujești, pentru că îndată să vezi, că îngerii slujesc cu tine și cu ei împreună ridici doxologie, și împreună cu ei și cu Iisus Hristos, tăria noastră cea deapădură, lucrezi mântuirea și împărtășești pământului sfântirea. ca să faci vrednic de ceruri pe cel căzut. Și nu va trece mult și vei simți, că în tine, preotule, cerul și pământul s'au atins, că pământul prin brațele crucii de pe Golgota a cerșit îndurare și a cercat să îmbrățișeze cerul și

țire cu întreaga natură și e cuprins de dragoste pentru tot ce-l înconjoară”. Simte în el încântarea; gustă dulceața spirituală; e plin de căldură; e vrednic de vedenii și-i luminează fața.

Dar oricât de ușoare s'ar părea fazele prin cari trece rugăciunea, în expunerea lor teoretică, fără o metodă de practicare, e neputincioasă reușita lor. De aceea se cere ca ele să fie inițiate, cel puțin, de un maestru duhovnic. Corpul să aibă o anumită atitudine, iar mintea și atenția să fie îndreptate, pe cale organelor respiratorii, spre inimă. Autorul prezintă metodele propuse de: Sf. Simeon, Noul Teolog, Nichifor Postnicul și Grigorie Sinaitul. Trecând dincolo de aceste condiții externe, prielnice în prima fază, reușita rugăciunii depinde în mare parte de dispoziția sufletului.

Din cele anterioare se vede că lucrul principal este îndreptarea minții spre inimă.

Autorul definește mai întâi termenii: *mintea*, ca organ încredințat de Creator, spre cunoașterea lucrurilor, și *inima*, ca centru de întâlnire a simțurilor și centru întregii activități spirituale. Ca apoi, să spună că unirea lor nu este altceva decât „unirea cugetelor spirituale ale minții cu simțămintele spirituale ale inimii”. Și că ea nu este rodul străduințelor omenești ci darul grației divine.

Numele lui Iisus nu este fără semnificație în această rugăciune. Ceea ce produce el asupra celor cari se roagă, nu poate produce o altă formulă, cum credeau unii. Numele de Iisus a dat însă naștere la două opinii: una realistă și alta nominalistă. Prima, susține prezența reală a lui Iisus în numele Său; a doua, o prezență simbolică numai.

Ca încheiere, autorul face câteva considerații asupra spiritului ortodox și romano-catolic, fundamental deosebite. Căci Ortodoxia se scaldă în revărsările harului sfânt, pe când catolicismul încearcă să se urce spre cele divine.

Articolul e bine documentat și clar expus. Lectura lui prilejuește un prețios imbold de tărie mai vie în Hristos. El nu este rezultatul numai al unor compilări, ci-i izvorât din un suflet cu un zăcământ de aleasă înclinare duhovnicească.

Aurel Marian

Fundația Gojdu. Din Budapesta se anunță: Comisiunea de politică externă a Casei Magnaților a adoptat proiectul de lege privitoare la convenția ungaro-română pentru reglementarea definitivă a Fundației Gojdu.

cerul s'a lăsat îmbrățișat, și că tu, biet muritor, adeseori lovit și nedreptățit, cu inima ta faci această minune să dăinuiești și să fie văzută de cei buni și curați la nimă! Poate fi rol mai mare pe lume? Poate fi chemarea mai aleasă? Preoția e chemarea chemărilor.

Iată dar de ce a exclamat și Șaguna zicând: „De m'ăși naște de o sută de ori, tot preot m'ăși face!”

Dar dacă preoția este o misiune, o chemare a vieții unora dintre oameni, nu uitați, că chemările sunt dela Dumnezeu! Oricât ar vrea năimțul să se facă păstor, nu poate, tot năimț rămâne; vrea el să chivernisească talentul, care nu i s'a dat după ce l-a îngropat pe al său, dar nu poate. Dumnezeu dă misiunea!! Domnul duce prin suferințe la glorie în Egipt pe Iosif firavul copilanului, vândut de frații săi. Moise era păstor amărât la turmele lui Iotor din Madiam; alungat în streini de spectrul morții din Egipt, departe de ai săi, — de unde să știe și să dorească rolul, ce avea să-l joace? Rugul verde, care ardea și nu se mistuia, și minunile de cari și el se speria, l-au făcut să audă glasul chemării Domnului și să-l urmeze. Domnul alege pe Ghedeon să scrie pagini de glorie, pe Ghedeon cel mai mic între ai săi și fiul căpeteniei „miei” celei mai neînsemnate. Samuil e un copilăndru, când grăește Domnul cu el și-l alege pentru rolul mare de profet, arhieru și judecător în zile grele. Țăranul Saul la glasul

Douăsprezece miliarde. S'au subscris, într'un avânt de patriotism, la bonurile pentru înzestrarea armatei, peste douăsprezece miliarde lei. Subscripția rămâne deschisă, după cererea cetățenilor. — Înainte, deci, pentru izbăvirea patriei!

INFORMAȚIUNI

Inspector general de religie pentru toate școalele secundare din țară: licee teoretice, licee comerciale, seminarii, școli normale etc., a fost numit Prea Cuc, Preot Dr. Gh. I. Ghia, profesor la colegiul național Carol I din Craiova.

Sat model. Suveranul nostru a hotărât să se clădească un sat model într-una din localitățile din Turcia, unde cutremurul de pământ a pricinuit mari dezastre. Presa din Turcia arată adâncă bucurie ce a cuprins sufletele locuitorilor de acolo prin fapta regală, care aduce alinare celor bătuți de soarte și constituie tot odată un simbol al prieteniei între cele două popoare.

La Brad Dumineca Crucii (a treia din post), a fost sărbătorită în mod deosebit prin prezența și slujba sfintei liturghii a P. C. S. Andrei Gălea, consilier arhiepiscopesc și a P. C. S. P. Gherman, profesor la Academia teologică din Sibiu. La sfârșitul liturghiei părintele consilier Gălea a ținut o frumoasă și instructivă conferință despre: „Ortodoxia și renașterea națională”, arătând că renașterea — de orice ordin ar fi — nu se poate face decât prin Biserica și — pentru poporul românesc — prin Ortodoxie. Părintele P. Gherman, după slujirea sfintei liturghii, a mai cântat două bucăți religioase. Trebuie să menționăm vocea frumoasă de bas a prof. Gherman care a impresionat — lăsând urme neșterse în sufletele credincioșilor din Brad — atât în slujirea cultului divin, cât și pentru muzica religioasă, propriu zisă. Pentru ambele invitații se pot felicita atât vrednicul protopop Ioan Indrei, cât și conducerea societății „Mica” sprijinitoarea de totdeauna a inițiativelor culturale și bisericesti. — Asistent.

Conferință. În 28 Martie 1940 s'a ținut conferința de primăvară a preoților din tractul Cohalm la reședința protopopiei.

Domnului e ridicat pe scaunul de rege. David copilășul dela turma de mielusei, când nu știa ce-i un rege, e unsul Domnului. Eliseu era la plug pe câmpul Damascului, când Domnul trimite pe Ilie să-l aleagă de trambiță vestitoare a poruncii Lui. Dumnezeu ridică pe Ioan Botezătorul, pe cei 12 pescari trimiși în lume să ducă cuvântul Lui și să croiască pe teren hotarele împărăției Lui; Domnul aprinde lumina în Pavel ca să lumineze lumii. Și în câți alții! Domnul a dat și da chemarea preoției și de atunci încoace. Și voi trebuie să fiți aleșii Lui. Căutați și urmăriți viața voastră cu atenție și nepreocupată, priviți-o sub speculă aeternității, și nu se poate să nu aflați că mâna Domnului v'a călăuzit pe acest drum — și o, de-ar fi pentru toți drumul Damascului cel mântuitor și lămuritor al rostului vieții voastre și al fericirii altora! (Urmează)

Meditație

Ai milă, Doamne!...

„Așa vor fi cei de pe urmă întâi”. (Mat 20, 16).

Nourii iernii își scutură frigul de pe aripile tremurânde, cu presărări de plăpânzi fluturași, pe pământul amorțit. Stelele înghețate ale apelor de sus, fulgii curați ai cerului, coboară liniștiți, în gând bun și drept, spre pământul muritorilor.

Suflul iernii hăue prin văile codrilor îngrozind până și fiarele libnite de foame. Aruncă, fără cruțare, înghețul iernii, prin

tului, în Rupea. Au fost prezenți 18 preoți, absenți motivat 4. După invocarea Duhului sfânt preoții au trecut în cancelaria protopopească unde Păr. președinte protopop Alex. Brotea vorbește despre rolul preotului în zilele ce le trăim. Urmează: meditația Pr. Șolca-Felmer despre textul ev. „Mergeți și vă arătați preoților” (Luca 17, 4), și conferința Pr. Florea-Lovnic, dezvoltând textul Mat. 22, 4.

Președinții cercurilor pastorale Pr.: Pinte-Cața, D. Bucur-Crihalma, I. Buzea-Dacia fac amănunțite rapoarte despre ședințele cercurilor pastorale în 1939 constatând că deși vremurile au fost protivnice, preoții au evanghelizat cu însuflețire ca și în anul precedent, 1939. — Coresp.

† **Pr. Nicolae Georgescu**, paroh ortodox român în Strei-Săcel, protopopiatul Hațeg, după 35 de ani de serviciu, în etate de 60 ani, împărțit cu sfintele taine, după scurte și grele suferințe și-a dat suflul în mâinile Creatorului în 28 Martie 1940. În mormântarea i s'a făcut în 30 Martie în cimitirul ortodox român din Strei-Săcel. Odihească cu dreptii!

† **Maria Bogdan născ. Suiaga**, soția preotului Andron Bogdan, din Brad, prot. Zarand, a trecut la cele eterne în 29 Martie 1940, în etate de 65 ani, după o căsnicie fericită de 44 ani. În mormântarea i s'a făcut în 31 Martie, în cimitirul ortodox român din Brad. Veșnică să-i fie amintirea!

Știre ziaristică. Primim din Tirana (Albania) revista lunară „Jeta Kristiane”, organul oficial al Bisericii ortodoxe albaneze. Numărul mai nou aduce știri privitoare la Biserica noastră ortodoxă română.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 7 Aprilie 1940, va predica părintele protopop M. Neagu.

Expoziție de tablouri. Dna Maria Cabadaef-Drăganu, artistă sibiană de recunoscut talent, a deschis în Sibiu, strada Tribunei Nr. 3, o expoziție de pictură, cuprinzând lucrări care merită să figureze la loc de cinste în colecțiile amatorilor de arta picturii. Expoziția se bucură zilnic de numeroși vizitatori.

Festival literar. Invitat de secția Astrei siblene și de Asociația scriitorilor români ardeleni, revista „Universul Literar” va da un festival, Duminecă, în 7 April 1940, ora 4 și jum., în sala Teatrului municipal. Vor citi, din operele lor, tinerii scriitori grupați în jurul revistei, precum și

sate, orașe și lunci. Micii fluturași de zăpadă, prinși în vraja ritmului orchestrei vântului nebun, descriu jocul lor aerian și tineresc.

La un colț de stradă — adăpost al celor oropsiți — o mână, dușmănită de iarnă, așteaptă milă, înțelegere... Înțelegere dela cine? — Dela fiii Domnului. — Un cerșetor, purtând greul bătrânețelor, sărac și singur pe lume. Zdrențuit în veșminte, — cum o să-l înțeleagă oamenii, când ochiului nu-i place arătarea lui, când acest sârman nu știe de unde e, ai cui e? Când el nu știe să spună decât: „Aveți milă!”...

Pe el nu-l înțelege decât iarna, prietena lui. Părul lui nins de necazul anilor, se aseamănă cu albul iernii. Trupul lui, sleit, e frig de iarnă. Ochii, scânteii de viață ai sufletului său, par stele plâpânde ale nopților reci. Sufletul său, curat ca apa cristalină, e lacrima cerului.

Un fulg al apelor de sus, aruncat de vânt pe fruntea încrețită a durerilor, presară binecuvântarea cerului. Topirea fulgului e plânsul iernii. E expresia miliei și pecetluirea dreptății: El, cerșetorul vremelnice, e bogatul veșniciei. Fără averi, — dar bogat în fapte bune. El este de toți urât, deși n'a făcut nimănui rău. Oropsit de rele, și totuși mulțumit.

Mâna, înghețată de frig, așteaptă mila celor fără de milă. „Aveți milă”, îngână slăbitul glas, iar în gândul său zice:

„Ai milă, Doamne de noi, toți!”...

I. Lășiță

câțiva scriitori ardeleni, între cari sânt dnii: V. Papilian, P. Constant, S. Popa, Licu Pop, Ionel Neamtzu, ș. a. — Publicul sibian este invitat a da acestei manifestări întreg concursul, participând în număr cât mai mare la festivalul organizat din inițiativa luată de conducătorul și colaboratorii va-loroasei reviste din București.

Organizați Reuniuni de femei

(25) 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. I-a **Polana-Sibiului**, protopopiatul Mercurea, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Ajutor dela parohie în suma de Lei 2000 anual.
3. Venitele stolare obișnuite în parohie.
4. Folosința 1/3 parte din cimitrul vechiu și delnițele preoțești.

Cerurile de concurs, însoțite de documentele necesare și de incuviințarea P. Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, de a putea concura la această parohie, se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Mercurea, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie pentru a sluji, predica și cânta în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Mercurea, 16 Martie 1940.

Pr. Dumitru Ciuchendea
adm. protopopesc

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțești din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.

Timpuri de încercare

Acum, când ziua de mâine e un mare semn de întrebare pentru sufletele sbuciumate, e timpul de împăcarea omului cu Creatorul său și întoarcerea fiului risipitor la casa primitoare a tatălui.

Mântuitorul a venit la ucenicii Săi când erau copleșiți de spaimă, zicându-le: „Pace vouă” și s'au speriat foarte crezând că e nălucă.

Spaima lor a crescut, până ce s'au convins în realitate că învățătorul e în mijlocul lor. Erau turburați de gânduri omenesti, și iată pacea întremătoare s'a sălășluit în sufletele lor.

Cine ar putea descrie marea schimbare a sufletelor lor din clipa aceea? Ca o mare liniștită după o vifornită nemaipomenită a fost fiecare.

Această pace, cu lepădarea de sine și de orice mândrie deșartă, pentru coborârea împărăției cerești pe pământ, e necesară fiecăruia. Ea înseamnă amuțirea patimilor și opintirea tuturor pentru călărie în mijlocul primejdiiilor.

Voința de înfruntare a oricăror riscuri, bazată pe încrederea nețărmurită în Dumnezeu, coboară în sufletul omului împăcarea cu sine, punctul de mănecare a împăcării cu semenii și, ca urmare, adevărata prețuire a vieții.

Dacă aurul se curăță în foc, tot asemenea sufletele noastre să se lămurească în aceste vremuri, pentruca după trecerea furtunii să rodească faptele creștinești mai din belșug și mai plăcute Domnului.

Pr. V. D. Ogradă

Nr. 167/1940

(21) 3—3

Concurs

Se publică concurs pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a **Răușor**, din protopopiatul Oltul Șercaia, cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesia parohială 2 jugăre arător.
3. Venitele stolare stabilite de adunarea protopopească pentru întreg protopopiatul.

Cerurile de concurs se vor înainta oficiului protopopesc ortodox român Oltul în Șercaia, jud. Făgăraș, în termenul arătat.

La cererile de concurs se va anexa și concesiunea dela P. V. Consiliu Arhiepiscopesc din Sibiu, că pot candida la această parohie.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică spre a fi cunoscuți de către parohieni. Șercaia, la 8 Martie 1940.

Oficiul protopopesc ortodox român Oltul în înțelegere cu consiliul parohial

Pr. Gheorghe Ivașcu
adm. protopopesc

Nr. 260/1940

(22) 3—3

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei de clasa I-a **Gheorgheni**, protopopiatul Oituz, județul Ciuc, în baza ord. P. V. Consiliu Arhiepiscopesc Nr. 1305 Bis. 1940, se publică concurs cu termen de 30 de zile dela întâia publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Sesiune parohială primită prin reforma agrară în extensiune de 14 jugăre 1423 st. p. fânaț de munte și 10 jug. 1153 st. p. arabil.
3. Stola uzitată în parohie.
4. Intrucât parohia nu dispune de locuință parohială, consiliul parohial își ia obligația de a se îngriji de locuință pentru noul paroh până la construirea unei case parohiale proprii.

Concurenții, preferiți cei ce cunosc limba maghiară, își vor înainta cererile de concurs în termenul fixat la oficiul protopopesc Oituz, Polana Sărată, județul Treiscaune. La cerere se va anexa și prealabila incuviințare de candidare dela P. V. C. pe lângă actele cerute de concurs.

Candidații cu aprobarea oficiului protopopesc se vor prezenta în parohie într-o Duminecă sau sărbătoare pentru a se face cunoscuți enoriașilor.

Oficiul protopopesc în înțelegere cu consiliul parohial

Ioan Raffiotu
protopop

Citiți, sprijiniți și răspândiți ziarul

Telegraful Român

Nr. 203/1940

(24) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a **Luncoiu de sus**, din protopopiatul Zarand, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Tel. Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salarul dela stat.
2. Stola din parohie.

Cerurile de concurs, însoțite de documentele necesare și de incuviințarea P. V. Consiliu arhiepiscopesc de a concura, se vor adresa oficiului protopopesc ortodox român al Zarandului, la Brad, în termen.

Candidații se vor prezenta, cu incuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sărbătoare în parohie, pentru a sluji, predica și cânta în biserică și pentru a fi cunoscuți de credincioși.

Brad, la 18 Martie 1940.

Ioan Indreli
protopop

Redactor responsabil: Prot. Dr. D. Stăniloae

Editura și tiparul Tipografiei Arhiepiscopale